

[Søren P. Larsen.]

Virksomheder, er det givet, at saa gør der nogen Beskæftigelse frem paa disse Omraader. Men Slutbilledet er ikke desto mindre den forfærdende Arbejdsløshed, som forefindes.

Hvis jeg vilde have anvendt Skadefryd i min Fremstilling, var jeg netop slaaet ned paa de Tal, som er størst, Tallene i Vintermaanederne. Det har jeg undladt at gøre, fordi jeg er klar over, at naar Vinteren sætter ind, standser meget Udearbejde. Jeg vil ikke være urimelig over for Regeringen. Paa det rimelige Omraade har vi rigeligt Skyts over for de Vanskeligheder, man befinder sig i i Øjeblikket.

Jeg forstod Socialministerens Udtalelser — hvis det ikke er rigtigt opfattet, beder jeg Ministeren sige til — saaledes, at han ikke stiller sig bag ved Statsministerens Beskyldning mod de kommunale Raad og Amtsraadene om Sabotage. Det kan jeg kun takke Ministeren for, hvis alt-saa denne Opfattelse er rigtig.

Ministeren henviste til, at der var gennemført forskellige Love vedrørende Gangstier og forskellige andre Spørgsmaal. Men det er slet ikke de Spørgsmaal alene, som der er Tale om i Dag. I Dag drejer det sig om Regeringens Administration overhovedet af Lovgivningen paa det beskæftigelsesmæssige Omraade, og jeg tør paastaa, at ingen Sabotage finder Sted ude omkring, men at der tværtimod er kommet Henvendelser om større Beløb end dem, som er bevilget af de Myndigheder, som har Magt til at bestemme Bevillingernes Størrelse. Jeg tror, at man let fra Amterne kan faa Oplysninger, som bekræfter Rigtigheden af denne Paastand, baade igennem det, som Amtskommunerne har indsendt Henvendelse om, og gennem det, som Sognekommunerne gennem Amterne har indsendt Henvendelse om. Det kender den højtærede Socialminister naturligvis, og han ved, hvordan det tit og ofte er gaaet med disse Bevillinger, at det har været nødvendigt at sætte dem ned.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil drøfte i Udvalget, fordi det maaske ikke saa godt egner sig til offentlig Drøftelse, et Spørgsmaal, jeg har hørt lidt om fra forskellig Side i de sidste Maaneder. Det er dette, om der har foreligget Muligheder for Beskæftigelse for danske Arbejdere i andre europæiske Lande. Men hvis Ministeren ikke ønsker at besvare Spørgsmaalet offentlig her i Salen, kan jeg, som sagt, godt erklære mig indforstaaet med, at en Rede-

gørelse for dette Spørgsmaal bliver givet i det Udvalg, som bliver nedsat.

Ministeren udtalte, at dette at en Mand averterer, at han har Brug for Arbejdskraft, ikke er Udtryk for Mangel paa Arbejdskraft. Men der er sikkert ikke ret mange, der averterer i Bladene, at de har Brug for en Karl eller Pige, for at se deres eget Navn i Avisen og saa betale 4—5 Kr. for Annoncen. Jeg vil paastaa, at i det store og hele fremkommer disse Annoncer med Tilbud paa Beskæftigelse kun, naar der er Brug for Arbejdskraft. Men jeg ved godt, hvor Ministeren vil hen. Egentlig ønsker Ministeren ikke at være særlig venlig over for disse Mennesker, som søger at skaffe sig Folk og Medhjælpere i deres Virksomhed paa de gammeldags Vilkaar, som gaar ud paa, at man taler sig til Rette om Forholdene. Det, Fagforeningerne ønsker, og det, som Lovgivningen gentagne Gange har givet Udtryk for, naar Ændringer i Arbejdsanvisningslove og andre Love har været til Behandling, er, at al Arbejdsanvisning burde praktiseres gennem de offentlige Kontorer.

Men der er mangfoldige Mennesker, som ikke vilde blive glade derfor, fordi de vilde betragte det som et Indgreb i deres gamle, velerhvervede Rettigheder til selv at skønne over, hvem de ønsker at tage ind som Medhjælpere i deres Virksomhed. Hvis et Landbrug har Brug for en Karl eller en Pige, er det ikke saaledes, at man har Brug for dem 8—10 Timer om Dagen og ikke mere; det drejer sig meget ofte om en Person, der skal leve og bo sammen med Familien, det er, som jeg har set en Mand udtrykke det, en ny Husfælle, der er Tale om, og dette, at man fastholder Retten til selv at vælge sine Medhjælpere og ikke ønsker at benytte sig af de offentlige Kontorers Anvisning, gaar efter min Opfattelse længere ned og berører mere end den rent økonomiske og lønmæssige Side, det er selve Spørgsmaalet om Retten til at knytte til sig dem, man anser for egnede, og dem, man mener passer ind i det enkelte Hjems særlige Forhold.

Spørgsmaalet om Kontrollen drøftede vi for nogle Maaneder siden, og læser man Direktoratets Beretning igennem, vil man se, at Arbejdsanvisningsdirektoratet er ganske klar over, at der er Vanskeligheder paa disse Omraader, og at der er Problemer med Hensyn til Kontrolregler og alt hvad dertil hører. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa i Dag; saa meget mindre som Ministeren tidligere har erklæret, at hvis der skulde være Forhold, som trængte